

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/178/2017
Identifikačné číslo spisu:	7615215940
Dátum vydania rozhodnutia:	09.11.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7615215940.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne D. C. bývajúcej v G., proti žalovanému Y. C. bývajúcemu v G., zastúpenému JUDr. Ivanom Čurillom, advokátom so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Fabiniho č. 11, o zaplatenie 1 800 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 7 C 381/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 10. mája 2017 sp. zn. 11 Co 268/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa v konaní domáhala, aby žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť jej sumu 1 800 € s úrokom z omeškania, ktorá predstavuje žalovaným nezaplatený príspevok na chod spoločnej domácnosti a režijné náklady za obdobie od 1. februára 2014 do 11. augusta 2015. Poukázala na to, že rozsudkom v inej, skutkovo a právne takmer identickej, právnej veci bol žalovaný právoplatne zaviazaný zaplatiť žalobkyni z toho istého titulu (len za iné obdobie) sumu 4 750 € s úrokom z omeškania.

2. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 21. marca 2016 č.k. 7 C 381/2015-49 zaviazal žalovaného, aby do 3 dní zaplatil žalobkyni 1 800 € s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 1. októbra 2015 do zaplatenia a v rovnakej lehote jej nahradil trovy konania; vo zvyšku žalobu zamietol. Výsledkami vykonaného dokazovania mal preukázané, že manželstvo žalobkyne a žalobcu bolo rozvedené v roku 1998. Žalobkyňa s dcérou nadobudli v roku 2004 v katastrálnom území G. dom so súpisným č. XXXX na základe kúpnej zmluvy, súčasťou ktorej bola aj dohoda o zriadení vecného bremena v prospech žalovaného. Žalovaný, ktorý ako oprávnený z tohto vecného bremena obýva v dome jednu izbu a spoločné priestory, napriek svojim príslubom neprispieval v žalobkyňou uvádzanom období na bývanie v tomto dome a ani na chod domácnosti. Konal teda v rozpore s dohodou, ktorú strany sporu uzatvorili v roku 2009 s tým, že žalovaný bude prispievať žalobkyni na domácnosť sumou 100 € mesačne (v tejto sume bola zahrnutá aj čiastočná úhrada poplatkov za plyn,

vodu a elektrinu, nákup hygienických potrieb a výdavkov na upratovanie spoločných priestorov). Súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je podaná dôvodne. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

3. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 10. mája 2017 sp. zn. 11 Co 268/2016 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania potvrdil ako vecne správny [§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]; stranám nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Aplikujúc § 387 ods. 2 CSP uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a z tohto dôvodu sa v odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

3.1. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že mu bola nesprávnym procesným postupom odňatá možnosť pred súdom konať, lebo zo spisu nevyplýva, že by sa postup súdov čímkkoľvek priechil zákonu. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v súlade so zákonom, výsledky dokazovania riadne vyhodnotil a svoje skutkové zistenia vecne správne posúdil aj po právnej stránke.

3.2. K námietke žalovaného, že podanou žalobou sa žalobkyňa domáhala zaplattenia len 1 800 € bez príslušenstva, odvolací súd uviedol, že už petit žaloby potvrdzuje, že sa domáhala aj príslušenstva, ktorého výšku spresnila len na pojednávaní 21. marca 2016.

3.3. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že súdy rozhodli bez úplného zistenia skutkového stavu, odvolací súd poukázal na vyjadrenie žalovaného na pojednávaní 21. marca 2016, v zmysle ktorého nemá ďalšie návrhy na dokazovanie, na čo súd vyhlásil dokazovanie za skončené.

3.4. Reagujúc na ďalšiu odvoláciu námietku žalovaného odvolací súd vysvetlil, že bezodplatné bolo v danom prípade len samo zriadenie vecného bremena, teda nie aj výkon práv z neho plynúceho.

3.5. Pokiaľ sa žalovaný domáhal aplikácie ustanovení § 151o a § 40 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka odvolací súd uviedol, že písomnú formu vyžadovala len zmluva o zriadení vecného bremena. Ak medzi stranami následne došlo k uzavretiu ústnej nepomenovanej zmluvy o príspevku žalovaného na bývanie a na chod domácnosti, nebolo potrebné, aby táto dohoda bola uzatvorená v písomnej forme.

3.6. Pokiaľ žalovaný popieral uzatvorenie akejkoľvek dohody o jeho mesačnom príspevku na chod domácnosti, odvolací súd poukázal na jeho výpoveď v inom súdnom konaní (sp. zn. 9 C 25/2014 Okresného súdu Spišská Nová Ves), z ktorej jednoznačne vyplýva, že žalobkyni v roku 2009 sľúbil, že jej bude prispievať mesačne sumou 100 €.

3.7. K námietke žalovaného o nedostatku aktívnej legitimácie žalobkyne z dôvodu, že nie je výlučnou vlastníčkou (len podielovou spoluvlastníčkou) domu odvolací súd uviedol, že žalobkyňa uplatnila žalobou nárok vyplývajúci z ústnej nepomenovanej dohody o príspevku žalovaného na chod domácnosti (§ 51 Občianskeho zákonníka), ktorú uzatvorili žalobkyňa a žalovaný. Žalobkyňa je preto v danom prípade aktívne vecne legitimovaná.

3.8. Odvolací súd za nenáležitú označil tiež námietku žalovaného, v zmysle ktorej by mal byť zohľadnený judikát R 12/1988. Podľa názoru odvolacieho súdu sa tento judikát týka iného skutkového a právneho stavu.

3.9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, v ktorom uviedol, že jeho prípustnosť vyvodzuje z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Podľa názoru dovolateľa súdy zasiahli do jej práva na spravodlivý súdny proces najmä v súvislosti s vykonávaním dôkazov, s vyhodnotením dokazovania a s tým spojeným nedostatočným ustálením skutkového stavu ohľadne skutkových otázok, ktoré boli pre daný spor ťažiskovej povahy. Rozsudky súdov oboch inštancií sú nedostatočne odôvodnené, lebo „neobsahujú dostatočné a zrozumiteľné odpovede na skutkové a právne otázky, ktoré majú zásadný význam pre posúdenie veci a pre rozhodnutie o návrhu žalobkyne“. Podľa presvedčenia žalovaného mu bola postupom súdov odňatá možnosť realizovať jeho procesné oprávnenia tým, že „súdy posúdili vec podľa § 51 Občianskeho zákonníka“, nerešpektovali ale ustanovenie § 151n ods. 3 Občianskeho zákonníka. Súdy v rozpore so zákonom priznali žalobkyni nárok, i keď ho vyvodzovala z právneho vzťahu k nehnuteľnosti založeného neplatným (nie v písomnej forme urobeným) právnym úkonom. K procesnej vade konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP došlo tiež tým, že súdy bez náležitého dokazovania prevzali skutkové zistenia, ku ktorým dospeli v inom spore - v

konaní vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 9 C 25/2014. Naostatok k vade tejto povahy došlo tým, že súdy dostatočne neprihliadli na znenie zmluvy o zriadení vecného bremena, podľa ktorej bolo vecné bremeno zriadené bezodplatne. Pritom akékoľvek (len) ústne dojednanie so žalobkyňou (vrátane dojednania o príspevku na domácnosť) meniace podstatu bezodplatnosti zriadeného vecného bremena je absolútne neplatné; v tomto zmysle napadnuté rozhodnutie záviselo na vyriešení otázky relevantnej podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Z uvedených dôvodov žalobca žiadal zrušiť rozhodnutia odvolacieho a prvoinštančného súdu a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu vyjadrila presvedčenie, že dovolanie žalovaného je procesne neprípustné. Žiadala preto, aby dovolanie bolo odmietnuté.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

8. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

10. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „ÚS“, ide o odkaz na rozhodnutie ústavného súdu príslušnej spisovej značky)].

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To

znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolať sa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolať sa vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Dovolať sa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 CSP a zároveň z § 421 ods. 1 CSP. Z ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy takéto súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania.

14. Otázka možnosti súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle týchto ustanovení CSP bola riešená veľkým senátom občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu, ktorý v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 konštatoval, že: a/ kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná, b/ ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, c/ ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

15. Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu, ktoré je dostupné aj na internetovej stránke najvyššieho súdu (www.nsud.sk), sú senáty najvyššieho súdu viazané (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP).

16. Vec prejednávajúci trojčlenný senát najvyššieho súdu, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania žalovaného len podľa ustanovenia § 420 CSP (nezaoberal sa teda prípustnosťou jeho dovolania z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP).

17. Žalovaný namieta existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

18.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol

spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

18.3. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

18.4. Veľký senát občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 1 VCdo 2/2017 uviedol, že pojem „procesný postup“ súdu treba takto vykladať aj za účinnosti CSP.

19. Žalovaný vidí procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v tom, že napadnutý rozsudok je - ako tvrdí - nedostatočne odôvodnený, až arbitrárny.

19.1. S otázkou prípustnosti dovolania, prípustnosť ktorého dovolateľ vyvodzuje z nedostatočného odôvodnenia alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku, sa dovolací súd zaoberá často. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala pritom názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality odôvodnenia) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len) tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Vada tejto povahy nebola považovaná za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

19.2. Vzhľadom na odlišnosti prístupu senátov najvyššieho súdu k riešeniu otázky dopadov nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozhodnutia na prípustnosť dovolania, bolo vyvolané zjednocujúce stanovisko R 2/2016, ktoré zotrvalo na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“ (teda nie zmatečnosť a v dôsledku toho ani nie prípustnosť dovolania). Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Podľa právneho názoru veľkého senátu (viď bod 15. tohto uznesenia) sa zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júli 2016, nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska; vzhľadom na to treba toto stanovisko považovať za aktuálne aj po uvedenom dni.

19.3. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; právne závery prijal samostatne ku každej jednotlivéj odvolacej námietke žalovaného a vysvetlil dôvody, so zreteľom na ktoré považoval tieto námietky za nedôvodné. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 220 CSP a žalovaný neopodstatnene namieta jeho nepreskúmateľnosť. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmatečným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Pokiaľ odvolací súd - ako tvrdí žalovaný - založil svoje rozhodnutie na nesprávnej interpretácii alebo aplikácii niektorého ustanovenia zákona, je jeho rozhodnutie vecne nesprávne a spočívajúce na nesprávnom právnom posúdení (poznámka dovolacieho súdu: najvyšší súd sa nezaoberal otázkou správnosti právnych záverov odvolacieho súdu), žalovaným vytýkaná nesprávnosť právneho posúdenia veci ale nie je procesnou vadou zmatečnosti v zmysle § 420

písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď bližšie bod 20.).

19.4. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

20. Žalovaný so svojimi výhradami k právnym záverom odvolacieho súdu a so svojou polemikou s právnymi názormi odvolacieho súdu, na ktorých spočíva napadnutý rozsudok, spája svoje presvedčenie, že odvolací súd („svojím procesným postupom“) zasiahol do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Z hľadiska obsahového (viď § 124 ods. 1 CSP) tu však žalovaný nenamieta procesné chyby a nesprávnosti v procese prejednávania sporu (v procedúre jeho vedenia) zo strany prvoinštančného a odvolacieho súdu; celkom zreteľne tvrdí a namieta, že sú nesprávne právne závery týchto súdov a že ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení sporu. Podľa jeho presvedčenia neboli dané predpoklady pre to, aby žalobe bolo vyhovené.

20.1. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

20.2. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

20.3. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia.

20.4. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017.

21. Pokiaľ dovolateľ súdom vytýka niektoré nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne namieta tiež nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, vec prejednávajúci senát odvolacieho súdu pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila.

22. Naostatok najvyšší súd pripomína konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

23. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

24. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.